

бѣхъ новобранецъ, казахъ, че съмъ грамотенъ. Не се заехъ да уча и азъ съ неграмотнитѣ... Грѣшка голѣма направихъ тогава...

— А сега искашъ ли да се учишъ?

— Искамъ.

Янко се зае сериозно за работа. Цѣлото си свободно време прекарваше въ четене и писане. Другитѣ почиватъ, а той легне по коремъ и не вдига очи отъ книгата.

— Книгитѣ сж хубаво нѣщо!

Всички разбраха желанието му и се надпреварваха да му помагатъ. Никой вече не му се смѣеше, а и самиятъ той стана по-отворенъ и по-веселъ. Започна самъ да чете писмата си. Когато нѣщо не можеше да запомни, написваха му го и той го заучаваше. Така той се общаваше къмъ другитѣ и имъ ставаше равенъ.

— Срамота е само азъ да съмъ неграмотенъ. Детето, гдето вчера се е родило, и то се научи да чете и пише, а само азъ да не зная! — говорѣше той на заминаване.

Бѣха дошли други да ни смѣнятъ и ние си отивахме по домоветѣ. Доволенъ, Янко подаваше на всички ржка.

— А детето ще уча. Всичкитѣ си деца ще уча! Книгата е хубаво нѣщо!

Янко нарами торбата, намѣсти грамадния си калпакъ и закри по широкия пѣтъ.

— На добъръ часъ, Янко! На добъръ часъ!..